

Cuprins

Focul s-a abătut asupra mea.....	5
Amintiri.....	10
Hanan?.....	31
Pătlăgica necoaptă.....	43
Sângele miresei.....	66
Assad.....	83
Secretul.....	96
Ultima întâlnire.....	116
Focul.....	133
Pe moarte.....	137
Jacqueline.....	149
Souad va muri.....	168
Elveția.....	190
Marouan.....	204

Tot ceea ce lipsește	224
Martor supraviețuitor	243
Jacqueline	253
Fiul meu	256
A construi o casă	269

Souad

împreună cu Marie-Thérèse Cuny

ARSA DE VIE

Traducere de Oana Cătălina Popescu

POLIROM
2017

În dimineața următoare, mă aventurez, mă prefac că alerg după o capră ca să trec prin fața casei lui. Faiez îmi zâmbește și, cum mașina nu demarează imediat, știu că mă privește cum mă îndrept spre pășune cu caprele. Aerul e mai răcoros dimineața, ceea ce îmi permite să port haina mea de lână roșie, singura mea haină nouă, încheiată de la buric până la gât, cu care par mai frumoasă. Dacă aș putea dansa în mijlocul oilor, aș face-o. A doua mea întâlnire a durat mai mult, căci, întorcând ușor capul la ieșirea din sat, văd că mașina încă nu a demarat.

Nu pot să merg mai departe cu semnalele. E rândul lui acum să vadă cum va face ca să-mi vorbească pe ascuns. Știe unde mă duc și când anume.

În ziua următoare, părinții mei au plecat în oraș, fratele meu e cu soția sa, iar Kainat se ocupă de grajd și de surorile cele mici. Mă duc singură să strâng iarbă pentru iepuri. După un sfert de oră de mers, Faiez e acolo, în fața mea. M-a urmat discret și mă salută. Această prezență neașteptată mă înnebunește. Mă uit împrejur, neliniștită că l-aș putea vedea venind pe fratele meu sau vreo femeie din sat. Nu vine nimeni, dar reperez adăpostul unui taluz destul de înalt la marginea câmpului și Faiez mă urmează. Mi-e rușine, îmi privesc picioarele, îmi boțesc rochia și trag de nasturii hainei,

nu știu ce să spun. El ia o poză avantajoasă, cu un spic de grâu verde între dinți, și mă examinează.

— De ce nu te măriți?

— Trebuie să-l gădesc pe bărbatul vieții mele și mai întâi trebuie să se mărite sora mea.

— Tatăl tău a vorbit cu tine?

— Mi-a spus că tatăl tău a venit să-l întâlnească, cu mult timp în urmă.

— O duci bine la ai tăi?

— O să mă bată dacă mă vede cu tine.

— Ai vrea să ne căsătorim?

— Dar trebuie mai întâi să se mărite sora mea...

— Ți-e frică?

— Da, mi-e frică. Tata e rău. E periculos și pentru tine. Tata mă poate lovi și poate să te lovească și pe tine.

El rămâne așezat în liniște după taluz, în timp ce eu mă zoresc să adun iarba. Are aerul că mă așteaptă, deși știe prea bine că nu mă pot întoarce în sat cu el.

— Tu rămâi aici, eu o să mă întorc singură.

Și merg repede pe drumul spre casă, mândră de mine. Vreau să aibă o impresie bună, să mă considere o fată cuminte. Trebuie să fiu foarte atentă la reputația mea, pentru că eu sunt aceea care l-a atras.

N-am fost niciodată atât de fericită. Să fiu cu el, atât de aproape, chiar și numai câteva minute,

e minunat! Simt minunea asta în tot trupul meu, fără să o pot defini limpede în acest moment. Sunt mult prea naivă și n-am primit mai multă educație decât o capră, dar această senzație de miraculos este cea a libertății inimii mele și totodată a corpului meu. Pentru prima oară în viață, sunt cineva pentru că am decis eu însămi să fac ceea ce fac. Sunt vie. Nu ascult nici de tatăl meu, nici de altcineva. Dimpotrivă, mă răzvrătesc.

Memoria mea în privința acelor clipe și a celor ce vor urma este destul de clară. Pentru ce-a fost înainte, e aproape inexistentă. Nu mă văd, nu știu cum arăt și dacă sunt drăguță sau nu. Nu am conștiința de a fi o ființă umană, de a gândi, de a avea sentimente. Cunosc frica, setea atunci când e cald, suferința și umilința de a fi legată ca un animal în grajd și bătută până nu-mi mai simt spatele. Groaza de a fi sugrumată sau aruncată în fundul unei fântâni. Am primit cu docilitate atâtea lovituri. Chiar dacă nu mai aleargă așa de repede, tata găsește întotdeauna o modalitate să ne prindă. E ușor pentru el să mă dea cu capul de cadă pentru că am vărsat apă pe jos. E simplu să mă lovească peste picioare cu bastonul când ceaiul vine prea târziu. Nu te poți gândi la tine însuși când trăiești în felul acesta. Prima mea întâlnire adevărată cu Faiez, în lanul de grâu verde, îmi dă pentru prima oară în viață o idee despre cine

sunt. O femeie, nerăbdătoare să-l reîntâlnească, care îl iubește și este hotărâtă să devină soția lui cu orice preț.

În ziua următoare, pe același drum, așteaptă să trec spre câmp și vine să mă întâlnească.

— Te uiți și după alți băieți în afară de mine?

— Nu. Niciodată.

— Vrei să vorbesc cu tatăl tău despre căsătorie?

Îmi vine să-i sărut picioarele pentru asta. Aș vrea să se ducă acum, în momentul ăsta, să dea fuga să-l anunțe pe tatăl său că el, Faiez, nu mai vrea să aștepte, că trebuie să mă ceară de la familia mea, să aducă pentru mine aur și bijuterii și să pregătească o mare petrecere.

— Am să-ți fac semn pentru data viitoare; și nu mai purta haina asta roșie când te întâlnești cu mine, bate la ochi, e periculos.

Zilele trec, soarele răsare și apune și, dimineața și seara, pândesc pe terasă un semn din partea lui. Acum sunt sigură că e îndrăgostit. La ultima noastră întâlnire nu a venit. Am așteptat mult, peste un sfert de oră, cu riscul să întârzii acasă și să mă prindă tata. Eram neliniștită și nefericită, dar data următoare a venit. L-am văzut venind de departe pe drum; mi-a făcut semn să mă ascund tocmai la capătul câmpului, după taluz, unde nimeni nu ne poate vedea pentru că ierburile sunt înalte.

— De ce n-ai venit?

— Am venit, dar m-am ascuns undeva mai departe, ca să văd dacă nu te întâlnești cu altul.

— Nu mă uit la nimeni.

— Băieții fluieră când treci.

— Ochii mei nu se uită nici la dreapta, nici la stânga. Sunt cinstită.

— Acum știu. L-am întâlnit pe tatăl tău. O să ne căsătorim în curând.

O făcuse, se dusesse să-l vadă pe tata după a doua întâlnire. Și chiar dacă data nu era încă fixată, anul nu avea să se încheie fără ca eu să fiu măritată.

E o vreme frumoasă și caldă, smochinele încă nu s-au copt, dar sunt sigură că nu va trebui să aștept începutul verii și recoltatul pentru ca mama să pregătească ceara fierbinte ca să mă epilez. Faiez se apropie de mine foarte mult. Închid ochii, mi-e un pic frică. Simt mâna lui pe ceafa mea și mă sărută pe gură. Îl resping pe loc, fără să spun nimic, dar gestul meu înseamnă: „Atenție. Nu merge mai departe”.

— Pe mâine. Așteaptă-mă, dar nu pe drum, e prea periculos. Ascunde-te aici, în șanț. O să vin să ne întâlnim după ce termin lucrul.

Pleacă primul. Aștept să fie destul de departe ca să mă întorc acasă ca de obicei, dar mai nervoasă de astă dată. Acest sărut, primul din viața

mea, m-a răvășit. Iar a doua zi, privindu-l cum se apropie de ascunzătoarea mea, simt că tremură inima în mine. Acasă, nimeni nu bănuiește întâlnirile mele secrete. Dimineața, sora mea mă însoțește uneori pentru a mîna oile și caprele la pășune, dar de cele mai multe ori ea pleacă să se ocupe de grajd și de casă, astfel că după-amiaza rămân singură. Primăvara, iarba e înaltă, oile trebuie să profite, astfel că mai ales lor le datorez această înlesnire de a mă deplasa singură. Libertatea pe care mi-o acordă familia mea e o falsă libertate, pentru că tata supraveghează totdeauna îndeaproape plecarea și întoarcerea mea. Satul, vecinii sunt acolo pentru a-mi reaminti că nu am dreptul la nicio abatere. Comunic cu Faiez prin semne invizibile, de pe terasă. O mișcare a capului și știu că va veni. Dar dacă se urcă în mașină foarte repede, fără să arunce o privire în sus, atunci nu va veni. Azi, știu că va veni, mi-a confirmat-o. Și am sentimentul foarte puternic că se va întâmpla ceva.

Mi-e teamă că Faiez o să vrea mai mult decât o sărutare, dar în același timp parcă aș dori-o, fără să știu cu adevărat ce mă așteaptă. Mi-e teamă că-l voi respinge dacă merge prea departe și că se va supăra. Îi acord încredere totodată, pentru că știe foarte bine că nu am voie să mă las atinsă înainte de căsătorie. Știe prea bine că nu sunt o *sharmuta*.